

ERDÉSZETI LAPOK

LXXIX.
ÉVF.AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET
K Ö Z L Ö N Y E9.
FÜZET.

KIADJA AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET
Megindították 1862-ben Wagner Károly és Divald Adolf

Felelős szerkesztő és kiadó:
DR. ING. MIHÁLYI ZOLTÁN

Megjelenik minden hó 15-én.

Előfizetési díja: egész évre 24 P, erdészeti altiszteknek 12 P.

Az Országos Erdészeti Egyesület tagjai a tagdíj fejében kapják.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, V., Alkotmány-u. 6 sz. II. em. (Tavb.: 123-722.)

**Közleményeink egészben vagy részben való átvétele csak a forrás
megnevezése mellett történhetik.**

Erdély!

A trianoni börtön egyik falát ismét kikezdte az idő és a Mindenható akarata.

A Szent Korona egyik legszebb ékkövének, Erdélynek, az egyik része tért vissza az anyaországhoz és mi, a még mindig csonkaországban élő magyarok örömkönnyes szemmel, meleg szeretettel öleljük magunkhoz a visszatérőket.

Hiszen olyan mérhetetlen öröm minden lépés, amelyik közelebb visz bennünket a soha nem felejtett, soha fel nem adott, mindig óhajtott célhoz: egész Magyarországhoz.

És ez a lépés nagyobb volt minden eddiginél.

Hozzávetőleges számítással is több, mint 300 km. hosszú vonalon jutott el a magyar uralom az 1000 éves határokig, s a visszakerült terület nagysága tán meg is haladja valamivel mindazt, amit eddig visszakapnunk sikerült.

Őszinte hálaimánk száll elsősorban a Magyarok Istenéhez, aki megengedte, hogy véráldozat nélkül juthassunk ismét közelebb célunkhoz.

De ugyanolyan mélységes hálával emlékezünk mindazokról, akiknek ebben az eredményben, bármilyen formában, részük van.

Hálával gondolunk a Legelső Magyar Emberre, akinek a férfias erélye, megfontolt bölcsesége, akarata és kitartása, de legelsősorban példaadása juttatta el a nemzetet ideig.

Hálával gondolunk a Legelső Magyar Emberre, akinek a szívós, áldozatos, akadályt nem ismerő munkája részt vállalt az eredmények kivívásában.

De mélységes hálánk száll külföldi nagy barátaink felé is, akiknek belátása, bölcsesége és megértő, hűséges támogatása nélkül, Isten tudja, mikor értük volna meg ezt az időt.

Aldja meg mindnyájukat a Magyarok Istene.

*

És most nézzük egy kicsit a területet az erdész szemével.

A határokat ugyan még nem állapították meg pontosan, de az eddig közölt adatok alapján valamelyes tájékoztató képet mégis adhatunk.

A visszacsatolt részekből 2,700.000 k. hold körül lesz az erdő, s ennek a betudásával a még ma is csonkaország erdőterülete megközelíti, vagy tán el is éri a 6,000.000 k. holdat.

Közel a háromszorosa annak, amit az átkos trianoni megcsönkítés nekünk hagyott.

Maga az államkinestár erdőbirtoka is 200.000 k. hold körüli területtel gyarapodott, s így ma már megközelíti, ha ugyan meg nem haladja, az egymillió k. holdat.

A volt máramaroszigeti erdőigazgatóság és bustyaházai erdőhivatal eddig elszakított területei jöttek vissza, a nagybányai főerdőhivatal egész területe és a kolozsvári erdőigazgatóságból a görgényi részek.

Fafajok tekintetében elsősorban arra utalunk, hogy fenyveseink kiterjedése az eddigivel szemben a háromszorosra, vagy talán még ennél is többre emelkedik.

Ugyancsak jelentős a gyarapodás tölgyeseinkben is, a legnagyobb terület azonban kétségkívül itt is a bükkösökre esik.

Nem tudjuk ma még, milyen volt a gazdálkodás, amit ezen a területen az idegen uralom űzött.

Erősen tartunk tőle, hogy a tartamosságra való törekvés, a letarolt területek kellő felújítása a román erdőgazdasági programban nem játszotta a megfelelő szerepet.

Legalább is erre enged következtetni néhány cikk, melyik nem is olyan régen a román szakirodalomban látott napvilágot.

Meggyőződésünk azonban az, hogy megfelelő gazdálkodás mellett most már a 25—30%-kal felszaporodott szükségletet is el tudjuk látni magunk.

Kétségtelen azonban, hogy az erdők egy jó részének a feltárása, a még mindig torz határok mellett meglehetősen nehéz közlekedés megoldása, sok súlyos feladat elé állítja a magyar közgazdaságot és a műszaki tudást.

Egy körülmény van, amit ezúttal is sajnálattal és aggodalommal látunk.

Még meg sem indultak csapataink a határ átlépésére, már egyik-másik lapban cikkek jelentek meg arról, hogy saját szükségletünk ellátásán felül kivihető feleslegeink lesznek fában.

Nem állíthatjuk azt, hogy az elérhető fatermés nem lesz esetleg valamivel több a pillanatnyi szükségletünknel, de igenis állítjuk azt, hogy *akármennyi lesz is a fatermés, arra mint ipari nyersanyagra magának az ország gazdaságának lesz feltétlenül szüksége*, ha ez a gazdaság abba a mederbe terelődik, amelyikben tovább haladnia kell.

Mezőgazdasági lakosságunk népi feleslegének, de a háborús iparágak termelésének csökkenése következtében az ipari munkásságnál is előállható munkásfeleslegnek a megfelelő foglalkoztatásáról csak akkor tudunk gondoskodni, *ha minden nyersanyagot a lehető legmesszebbmenő mértékig magunk dolgozunk fel.*

De a tétel megfordítva is áll.

Csak azok az iparágaink tudnak feltétlen munkaalkalmat nyújtani minden esetben, amelyeknek a nyersanyagait itt benn tudjuk előállítani.

És itt nem lehet és nem szabad megisméltódnie annak a közelmúltban gyakori esetnek, hogy a helyes irányú fejlődésnek a tőkehiány hangoztatása legyen az akadály.

Mi bízva-bízunk abban, hogy a kormányzat, amelyiknek vezetésével eljutottunk idáig, a helyes útra fogja terelni az ország gazdaságának további vonalvezetését.

A magunk részéről csak egyet tudunk ajánlani hozzá: a becsületes, kitartó, odaadó magyar munkát, amelyik egyedül lehet a továbbfejlődés alapja.

B. Z.